

## I

### *“Hayatta hep mutlu olursam hayalini kuracak neyim kalır?”*

*Dostoyevski*

Uçak, denizin üzerinde yaptığı manevrayla kıyadaki yüksek binaların üzerinden inişe geçti. Bu sırada küçük pencereden dışarı bakan Emre, kocaman hayallere dalmıştı. Düne kadar cennete gittiğini düşündüğü babasıyla yan yana oturmanın şaşkınlığı, onu kurtarmış olmanın mutluluğu ve gururu, yarın kendisini bekleyen yepyeni bir hayatın bilinmezliği... Tüm bu düşünce ve hayaller, küçük pencereden şehrin ışıltılarına karışıyordu.

Uçağın tekerleri pistle buluştuğunda herkesin içini farklı duygular kapladı: Ahmar, babasıyla iş fırsatları oluşturmayı tasarlarken Yumi bir an önce ülkesine dönmeyi hayal ediyordu. Necip, ailesine kavuşmanın heyecanını yaşıyor, İlker de anne babasına ne diyeceğini düşünüyordu. Ödüllendirilme umudu taşıyan Eyüp ise kendini ziyafet sofrasında hayal ediyordu.

Uçak merdiveninden inerlerken onları patlayan flaşlar ve uzatılan mikrofonlar eşliğinde bir basın ordusu karşıladı. Emre, bu hengâmeden sıyrılarak meraklı gözlerle bekleyen annesinin yanına koştu. Ona sımsıkı sarıldı. Sonrasında kocası Serkan'ı karşısında gören genç kadının eli ayağı titredi ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Gazeteciler İlker'in etrafını sarmıştı.

Genç muhabir:

"Bilim insanlarını nasıl kurtardınız?"

İlker pişkin pişkin sırtarak,

"Hiç mütevazı olmaya gerek yok, herkesi ben kurtardım." dedi.

Sakallı muhabir:

"Sadece siz mi? Ya diğer çocuklar?"

"Elbette onların da katkısı yadsınamaz fakat beyin güçleri bendim."

İlker'in kendini övdüğü basın açıklamasını fırsat bilen Profesör Nakamura ve Faysal hızla oradan uzaklaştılar. Eyüp ise Necip'i de alarak Yumi'nin yanına koştu:

"Necip ağabey, sorar mısın lütfen bundan sonra ne yapmayı düşünüyormuş?"

Çevirinin ardından Yumi'den kısa bir cevap geldi.

Necip:

"Japonya'ya dönecekmiş."

Eyüp telaşlandı:

"Japonya'ya dönmek mi? Ne zaman? Hemen mi?.."

"Babasıyla birkaç gün burada kalacakmış. Bu arada Yumi de senin ne yapacağını soruyor."

"Büyüyünce evlenip Japonya'ya taşınacağım."

\* \* \*

Denizden yüksekliği yaklaşık otuz metre olan falezlerde -Atatürk Parkı'nda- buluştular. Herkes afiyetle kahvaltısını yaparken Nakamura ve Yumi eşsiz manzaranın fotoğrafını çekmekle meşguldü.

Profesör Serkan:

“Bence Japonlar ve fotoğraf makinesi, ayrılmaz ikili...”

Bu söz üzerine masadakiler gülmeye başladı. Eyüp yanındaki İlker'e döndü:

“Tıpkı benimle Yumi gibi.”

İlker sigara böreğinden bir ısırık aldı:

“Yanıyorsun. Sen ve yemek ayrılmaz bir ikilisiniz.”

Eyüp bir süre düşündü. Masadaki su böreğine bakarak,  
“Sanırım haklısın. Yemek de benim vazgeçilmezim.” dedi.

\* \* \*

Kahvaltı bittikten sonra ebeveynler kahvelerini yudumlarken çocuklar ayrı bir masada sohbete dalmıştı. Dil sorununu çözmek için Necip de her zamanki gibi yanlarındaydı.

Ahmar:

“Bizim uçağımız bu akşam. Umarım tekrar görüşürüz. Hatta bu defa Pakistan'da...”

“Bizimki de yarın sabah 9.30'da.” dedi Yumi.

Necip'in yaptığı çeviriden sonra Eyüp'ün gözleri doldu ve Emre'nin yanına giderek,

“Bir dakika benimle gelir misin?” dedi.

Emre kalktı ve birlikte ağacın altına doğru yürüdüler.

“Yarın gidiyormuş.” dedi Eyüp.

Emre gülümsedi:

“Ahmar da bugün gidiyor. Ona hiç üzülmedin mi?”

“Elbette üzüldüm ama biliyorsun aklım Yumi’de.”

“Mademki aklın Yumi’de ne diye beni yanına çağırdın?  
Onunla konuşana.”

“Seni çağırdım çünkü yardımına ihtiyacım var.”

Emre, meraklı gözlerle arkadaşına bakarak,

“Eyvaaah! Yandım desene.” dedi gülümseyerek.

“Şakayı bırak dostum. Gitmeden Yumi’ye bir hediye  
vermek istiyorum.”

“Çok mantıklı. Sana yakışan da bu olur.”

“Ama sana ait bir şeyi vermek istiyorum.”

“Neymiş o?”

Eyüp başını öne eğdi. Kelimeler boğazında düğümle-  
nivermişti. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Emre onu ce-  
saretlendirmek için,

“Çekinmene gerek yok. Söyle hadi.” dedi.

“Pekâlâ söylüyorum.”

“Evet, bekliyorum.”

“Kum saatini...”

“Ne? Kum saatini mi?..”

Çok şaşırın Emre, mahcup bir şekilde başını eğmiş arkadaşına bir şey diyemedi. Daha doğrusu ne söyleyeceğini bilemedi. Epeyce düşündükten sonra,

“Hiçbir şey senin mutluluğundan önemli değil dostum. Neden kum saatini vermek istediğini dahi sormayacağım. Eminim ki geçerli bir sebebin vardır.” dedi.

Eyüp iri kollarıyla arkadaşına sımsıkı sarıldı:

“Kardeşten de ötesin!”

\* \* \*

“Off nerede kaldılar? Benim bildiğim toplum içinde iki kişi yalnız konuşmaya gitmez.” dedi İlker.

Ahmar gülümsedi:

“Şimdi daha iyi anlıyorum sana neden Kıl İlker dediklerini.”

“Ama yanlış mıyım Yumi?”

“Özel şeyler konuşuyor olabilirler. Benim için sorun yok.” dedi Yumi.

Necip başını çevirince kendilerine doğru yaklaşan Emre ve Eyüp’ü gördü:

“O kadar da söylenmene gerek yokmuş İlker. Bak geliyorlar.”

Emre eski yerine oturdu. Eyüp de Yumi’ye doğru yaklaştı:

“Seninle bir dakika yalnız konuşabilir miyiz? Yalnız derken elbette Necip ağabeye de ihtiyaç var.”

Bu söz üzerine,

“Haydaaaa!” diyerek isyan etti İlker.

Yumi bir şey demeden ayağa kalktı. Bu defa üçü ağaca doğru yürüdü. Onların ardından öfkeyle bakan İlker yine rahat durmuyordu:

“Benim bildiğim toplum içinde iki kişi konuşmaya yalnız gitmez.”

“Peki, üç kişi gidebilir mi?..” diye alaycı şekilde sordu Emre.

Bu söz üzerine İlker kollarını bağlayarak iyice somurttu. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi Emre’ye döndü:

“Söyle bakalım, orada bizden gizli ne konuştunuz?”

“Biz mi? Şey... Nasıl söylesem bilmem ki..”

“Söyle hadi, hemen söyle!”

“Şey... Eyüp, okulda en sevdiği arkadaşının kim olduğunu açıklamak istedi.”

“Çok saçma. Herkes bunun sen olduğunu biliyor.”

“İşte artık öyle değilmiş! Bundan sonra en sevdiği arkadaşısı senmişsin.”

Kendisiyle alay edildiğini anlayan İlker, başını çevirip ağacın yanındaki üçlüyü süzmeye devam etti.

\* \* \*

“Yumi, senin konuşup konuşmayacağını merak ediyor. Açıkçası ben de beklemekten sıkıldım.” dedi Necip.

Eyüp konuşmaya başlamak için bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Hem Yumi'yi hem Necip'i fazlaca beklettiğinin de farkındaydı. Eğilip sırt çantasından kum saatini çıkarttı. Yumi'ye doğru uzatarak,

“Bu sana... For you.” dedi.

Yumi kum saatine baktıktan sonra Necip'e döndü:

“But... Why?”

Necip, bu sorunun cevabını kendisi de merak ederek tercüme etti:

“Niçin, diye soruyor?”

“Kim bilir Yumi'yi bir daha ne zaman göreceğim. Gözden irak olan gönülden de irak olur, derler. Bir gün beni unutursa bu kum saati onun pusulası olsun. Tıpkı babasını buldurduğu gibi, beni de buldursun.”

Çevirinin ardından Japon kızın gözleri doldu:

“Does Emre know that you gave me hourglass?”

“Ne demek istediğini anladım. Merak etme, kum saati için Emre'den izin aldım.”

Necip'in çevirisinden sonra Yumi gülümsedi ve Eyüp'e sarıldı. Bu sarılmanın etkisiyle Eyüp her zamanki gibi yine bayıldı.

## II

### “Ciddi bir sorun”

*4 Eylül Salı*

Küçük kız, anneannesinin verdiği bez çantayı dikkatle taşıyordu. Çantadaki mazamorra\* tatlısını dökmeye hiç niyeti yoktu. Calchaquí Nehri üzerindeki beyaz köprüye vardığında yağmur çiseledi. Başını hafifçe gökyüzüne kaldırdı. Laura için ıslanmak mutluluk vericiydi.

Arka arkaya çakan iki şimşek vadi üzerinde gürlledi. Yağmur da birdenbire şiddetlenip bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Bunun üzerine küçük kız telaşlandı. Demirden dövülmüş antika pencereci, bembeyaz kerpiç binaların arasından geçerek koşmaya başladı.

Taş sokaklarda yağmur suları adeta nehre dönüşmüştü. Çorapları ıslanan Laura, yerden yaklaşık yarım metre yükseklikteki kaldırıma çıktı. Bu kaldırımlar Cachi halkının sel felaketleriyle yaşadığı tecrübeler neticesinde, özellikle yüksek yapılmıştı.

Ahşap yeşil kapıyı dövercesine yumrukladı Laura. Çok geçmeden annesi kapıda beliriverdi. Kızının halini gören kadıncağız telaşlanarak,

“Sırılsıklam olmuşsun! Çabuk, çabuk gir içeri!” dedi.

---

\* Beyaz mısır, su, şeker ve vanilyadan yapılan sütlü yulaf lapası.